

Bilag 4.

DET DANSKE ADVOKATSAMFUND

Advokatrådet

Den 18. april 1972.

I anledning af det af socialministeren for folketinget fremsatte forslag til lov om den sociale ankestyrelse tillader Advokatrådet sig herved at fremkomme med følgende bemærkninger.

Advokatrådet er af den opfattelse, at gennemførelse af forslaget om en central social ankeinstans vil medføre en betydelig forbedring af den administrative klagebehandling på socialrettens område og herved kunne bidrage til at opnå de i forslaget tilstræbte formål, hvoraf rådet gerne vil fremhæve hensynet til en effektiv retsbeskyttelse af borgeren.

Advokatrådet har ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for eller anledning til at udtale sig om enkelthederne i forslaget eller om afgrænsningen af de sagsgrupper, der ifølge de samtidigt fremsatte lovforslag søges henlagt til ankestyrelsen, men rådet ønsker at fremsætte nogle principielle bemærkninger i relation til spørgsmålet om borgerens adgang til at møde med advokatbistand for offentlige organer, samt spørgsmålet om tilkendelse af sagsomkostninger til den pågældende borger.

Indledningsvis bemærkes, at det er rådets opfattelse, at der i dansk forvaltning i praksis i dag uden særlig lovhjælp er adgang for borgeren til at lade sig repræsentere ved advokat over for offentlige myndigheder, uanset om disse måtte være kollegialt eller hierarkisk opbygget.

Rådet finder derfor ikke, at der er anledning til at fremsætte forslag om i loven om den sociale ankestyrelse at indføre en særlig hjemmel herfor, idet dette vil kunne medføre uørigtige og uheldige modsætningslutninger.

Vedrørende spørgsmålet om tilkendelse af sagsomkostninger henviser man til, at der ved lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende

fast ejendom i § 29 er givet hjemmel for at tilkende den erstatningsberettigede en „passende godtgørelse“ for nødvendige udgifter, han måtte have afholdt til sagkyndig bistand, herunder til advokat.

Endvidere er det fast praksis, at de vurderingskommissioner, der har været nedsat til at fastsætte erstatning i henhold til den tidligere byreguleringslovs § 14 og byplanlovs § 15 A, tilkender særskilte omkostningsbeløb, når der gives erstatning, ligesom en sådan praksis bliver fulgt i fredningsnævn for så vidt angår erstatning efter den tidligere naturfredningslov. Overfredningsnævnets praksis i så henseende synes nærmest at gå ud på, at man i det endeligt tilbudte erstatningsbeløb medregner sagsomkostninger, uden at disse specificeres.

Den nævnte praksis fra de tidligere vurderingskommissioner og fredningsnævn må formentlig antages at blive opretholdt i erstatningssager i henhold til by- og landzone-loven. Herudover findes der ikke rådet bekendt tilfælde inden for den offentlige forvaltning, hvor en borger med eller uden særlig hjemmel får tilkendt godtgørelse for udgifter, han måtte have afholdt til advokatbistand eller anden sagkyndig bistand i sager, der behandles af de administrative myndigheder.

Sammenfattende kan konkluderes, at der i dag for en borger, der har en sag til behandling i administrationen, alene er mulighed for at få tilkendt godtgørelse for sine udgifter til sagkyndig bistand inden for de love, der hjemler erstatning for indgreb over for fast ejendom, d. v. s. indgreb der typisk medfører, at borgeren iøvrigt opnår et konstant beløb hos det offentlige.

Det forekommer socialt påfaldende, at lovgivningsmagten kun inden for disse områder enten direkte eller indirekte har ac-